

nogensomhelst Tid. Vi have kun været en temmelig kort Tid samlede, og Loven har allerede passeret det andet Thing, og er til 2den Behandling i dette Thing i Aften, den er altsaa lige ved at have gennemløbet den Vej, som behøves for at den kan blive til Lov, skjøndt man er kommet til en Forhandling om Forandringen „indtil Videre“ istedetfor „1ste April 1855“. Var denne Forandring ikke foretaget, saa vilde Loven være gaaet igjennem begge Thing uden nogensomhelst Debat. En saadan Lovs Vedtagelse i Fremtiden vil altsaa kun fordre ringe Tid, saalænge det er klart, som det er for Dieblisset, at man maa give den omhandlede Udsættelse. Jeg skal derfor anbefale det Vædringsforslag, jeg har stillet, nemlig at vende tilbage til Regeringens oprindelige Forslag, og istedetfor Ordet „indtil videre“ at sætte „den 1ste April 1855“.

Finantsministeren: Jeg maa dog gjøre det høitærede Thing opmærksom paa, at som Sagen nu foreligger, efterat den er passeret det ene Thing, saa er det ikke blot et simpelt Tidsspørgsmaal, hvorom der handles, men der er tillige det andet Moment at tage i Betragtning, at det Vædringsforslag, der her er stillet, ikke kan antages, uden at Loven maa gaae tilbage igjen til det andet Thing. Hvilken Vægt det høitærede Thing nu maatte ville lægge paa denne Betragtning, vil jo væsentligt berøve paa, hvilken Vægt man i det Hele lægger paa hele Lovforslaget. Det er ganske rigtigt af den ærede Forslagsstiller refereret, at jeg har sagt, at Grunden til, at det fra Regeringens Side kun lød paa næste Finantsaar, var den, at jeg, isølge den Erfaring, jeg har fra tidligere Tilfælde, ikke ventede, at det vilde gaae saa let igjennem, naar man ikke indskrænkede sig til det enkelte Finantsaar, men jeg har tillige, da der var Spørgsmaal om at foretage den Vædring ved Regeringens Lovforslag, som fandt Landstingets Bifald, bemærket, at, naar der var Spørgsmaal om, hvilken Redaction der i og for sig var den meest correcte, saa maatte jeg erkjende, at den, der var foreslaaet af en Landstingsmand, og som fandt Landstingets Bifald, efter min Mening var den rigtigste. Med Hensyn til det Referat angaaende Sagens historiske Gang

i de sidste Aar, som den ærede Forslagsstiller har givet, maa jeg dog gjøre den Bemærkning, at den Bestemmelse, som han citerede, der kom ind i § 1 af den oprindelige Lov om Portoreformen, ikke hidrører fra Regeringen; den er kommen ind under Sagens Behandling paa Rigsdagen navnlig i det andet Thing, og jeg maa gjenkalde i Erindringen, at det allerede fra første Færd af blev erkjendt og strax fra Regeringens Side udtalt, at man ikke antog, at det vilde være muligt nogensinde at gennemføre denne Bestemmelse efter dens Ordlyd. Det var nødvendigt, at der fandt en Ordning, en Indskrænkning Sted i Henseende til den bestaaende Portofrihed, men det blev allerede dengang udtalt, at det var meget lidet sandsynligt, at man virkelig skulde kunne komme til ordlydende at gennemføre den Passus, som saaledes blev optagen. Ikke desto mindre blev den vedtagen, fordi man antog, at den vilde lette den Modstand, som Ministeriet forudsatte at ville finde hos de forskjellige Autoriteter, der ere interesserede i den bestaaende Portofriheds Vedbliven. I det næste Rigsdagsmøde blev der ogsaa fra Regeringens Side fremlagt et Lovforslag, der paa ingen Maaade gik ud paa at hæve al Portofrihed, men som gik ud paa at regulere den paa en saadan Maaade, at paa den ene Side den hele Forretningssgang i Landet ikke indskrænkedes udover hvad Diemedet kunde tilstige, og paa den anden Side de Misbrug, der hidtil havde klæbet ved den bestaaende Portofrihed, efter Regeringens Formening vilde blive affjæffede. Det var dette Lovforslag, som ikke kom til endelig Behandling i det Rigsdagsmøde, hvori det blev fremlagt, og derpaa indtraadte den Forandring i vor hele politiske Stilling, som Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 har udtrykt, og efter den Tid har man fundet, at da Sagen nu maatte angaae, ikke blot den enkelte Landsdeel Danmark, men det hele samlede Monarchie, saa var det rigtigere at lade det bestaaende Forhold indtil videre vedblive, dog med den Indskrænkning, at ingen ny Portofrihed kan indrømmes, hvilket naturligvis heller ikke vil skee. Under disse Omstændigheder vil jeg ganske henstille til det høitærede Thing, om det dog ikke maatte være